

L'ACO EN LA HISTÒRIA DE L'ACCIÓ CATÒLICA

el butlletí

de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears

Orientacions i objectius

[03] **Més compromesos...**

Voler anar més enllà

» Comitè permanent

Llegir l'Evangeli avui

[04] **El servei com a manera de viure (II)** » Josep Esplugas

Informa't i forma't

[06] **Teresa Forcadès, estimar és llibertat** » Mercè Solé

Vida del Moviment

[07] **Noves veus nous camins**

» Grup Poble-sec I

[07] **Resum econòmic 2007**

[08] **L'Església..., per a què?**

» Teresa Canals

[09] **Encuentro en Madrid** » Juan Pinto

[09] **Trobada de responsables**

» Jaume Gubert

[10] **No todos los cristianos estuvimos en Madrid** » José Luis Gómez y Toñi Lozano Díaz

[11] **El veritable sentit del Nadal: Déu enmig nostre!**

» Dani Gómez-Olivé

[12] **La memòria viva** » Comitè organitzatiu de la Cantata

[13] **Recordant l'Anna Bayarri**

» Andrés i Magda

Un dia en la vida de...

[14] **Un polític local** » Ramon Bassas

Parlem amb

[15] **Pilar Malla, síndica de greuges de Barcelona** » Ton Clapés

El món tal com és

[17] **México entre la represión y la esperanza** » Eva Marín

Col·laboracions

[19] **Cada dia és Nadal**

» Roser Morera, religiosa

[20] **L'Església invisible**

» Mercè Solé

[21] **Ara ja no hi creiem pel que tu dius...** » M. Carme Santamaria

[22] **Baby Down, la nina amb síndrome de Down** » Paquita Montaner, metgessa

Cultura

[24] **Monges** Autora: Laia de Ahumada

[24] **Jesús. Aproximación histórica** Autor: José Antonio Pagola

Presentació

Aquest butlletí prees-tiuenc que arriba amb una mica de retard ve carregat com sempre d'informacions, reflexions, sentiments, propostes....

Vivim temps convulsos i les posicions de la jerarquia de l'església fan reflexionar i plantejar dubtes: els podreu llegir i compartir en els articles "No todos estuvimos en Madrid" i "Església invisible".

També parlem de política, en aquest cas de manera humana, amb el testimoni d'en Ramon Bassas, que ens explica com és un dia de la seva vida fent de primer tinent d'alcalde de la ciutat de Mataró. És també política, si entenem la política com un servei als altres que es pot fer allunyat de les pugnes partidistes, l'entrevista amb la síndica de greuges de Barcelona, Pilar Malla, que ara posa

tot una vida de militància en favor dels més desfavorits en el seu actual càrrec en defensa dels drets dels barcelonins.

De la vida del moviment, els companys de la zona Sagrera-Sant Andreu, Montserrat i Vallès Occidental ens expliquen les seves últimes trobades i el grup Poble-sec 1, provinent d'una parròquia, ens fa compartir la seva joiosa militància. També dediquem un espai per explicar-vos com va anar la trobada de responsables d'aquest curs.

Viatgem a Mèxic per conèixer la convulsió social que pateix l'estat d'Oaxaca i anem fins a l'Àfrica, al Congo, on una religiosa ens acosta la complicada realitat d'un país del qual sabem ben poca cosa.

Voldríem acabar destacant l'escrit del comitè permanent

que el trobareu com sempre a la secció "Orientacions i Objectius" perquè ens parla de dos grans esdeveniments que el moviment afronta en els pròxims mesos. El més immediat serà la celebració a Barcelona durant el mes de maig de les trobades dels moviments internacionals MMTTC i MTCE, dels quals l'ACO és membre. En aquest cas el nostre moviment participa en l'organització i fa d'amfitrió, amb la feina que això suposa però també el goig de poder compartir treball i idees amb germans d'arreu del món. I de cara el 2009, per començar a preparar el IX Consell, una comissió ja treballa per posar en un document les prioritats futures que després entre tots haurem de fer nostres. Com sempre és molta la feina i pocs els jornalers.

Revista trimestral de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears

c/Rivadeneyra, 6 8è 08002 BARCELONA

tel. 93 412 48 88 fax 93 318 81 87 acocat@arrakis.es www.treballadors.org/aco

Equip de redacció» Albert Marín, Enric Mateu, Josep Pascual, Cèlia Santiago, Ton Clapés, Núria Cellalbo i Jordi Joan Aymerich.

Impressió» Papers 99, S.C.C.L.

Disseny i maquetació» Jordi Bertran Cequiel

Més compromesos... Voler anar més enllà

COMITÈ PERMANENT

Com a militants d'ACO, aquesta Setmana Santa primerenca hem celebrat la mort i resurrecció de Jesucrist. Uns potser ho hem fet a la trobada que cada any organitza el moviment, d'altres a la parròquia/comunitat i, potser, d'altres ho hem fet al lloc on ens hem desplaçat durant aquests dies festius. Tant de bo que, per a tothom hagi estat un moment de parada i de reflexió per acollir Crist Ressuscitat que ens ve a trobar en la nostra acció enmig del món obrer. Tot això, en comunió amb la resta de cristians i cristianes i amb totes aquelles persones, companyes de camí, que malden per fer un Món Nou. I ho hem fet, d'una manera molt especial, aquest curs, en què posem l'accent en la nostra pertinença eclesial, en la nostra obertura als altres cristians de barris, pobles, per enriquir-nos mútuament, per sentir-nos tots i totes part d'una mateixa família, comunitat de creients, Poble de Déu.

* * *

Les passades eleccions al Congrés i Senat espanyols del 9 de març han configurat un escenari polític una mica diferent de l'anterior. En qualsevol cas, confiem que aquesta nova

legislatura estigui fonamentada en la concòrdia, la serenitat i una acció política decidida en favor de les persones més desfavorides. Tant de bo que nosaltres, des d'allà on som, també puguem continuar contribuint amb il·lusió a la transformació social i política del nostre món.

Abans de la celebració dels esmentats comicis, ens hem sentit especialment afectats per uns esdeveniments protagonitzats, en primera instància, per bisbes de la Conferència Episcopal Espanyola (manifestacions per la família, Nota de les Eleccions Generals). Davant d'aquests fets, com a moviment, ens hem posicionat públicament en contra d'aquestes actuacions, junt amb d'altres entitats eclesials. També els membres del Comitè Permanent, hem tingut l'oportunitat d'expressar aquesta incomoditat directament a algun dels nostres bisbes. Confiem que, tots plecats, puguem avançar en l'anunci de la Bona Notícia de Jesucrist a totes aquelles persones que no el coneixen i que viuen en situacions precàries, missió fonamental del nostre moviment, i de l'Església en general.

* * *

Una Comissió de Treball sobre les prioritats futures de l'ACO està treballant perquè, al final d'aquest curs, puguem comptar amb un document amb els reptes que se'ns presenten en els propers anys. Agraïm la disponibilitat i la dedicació de les persones que estan realitzant aquesta tasca. I també agraïm les aportacions que s'han pogut fer des dels diferents grups o zones.

D'altra banda, tenim a prop la celebració, a Barcelona, de diverses trobades dels moviments internacionals, MMTC i MTCE, dels quals formem part; seran pel maig. L'ACO és el moviment que s'ha responsabilitzat de l'organització d'aquestes trobades. També la Comissió d'Internacional està treballant, fa temps, de valent, per intentar acollir les persones que hi participaran de la millor manera possible. Estiguem atents perquè hi haurà propostes de trobades entre els i les militants dels moviments germans i els i les militants de l'ACO; també es necessitarà implicació per part dels militants. Aprofitem, doncs, aquesta oportunitat per participar-hi, per obrir-nos a la realitat dels altres moviments de treballadors cristians d'arreu. Sempre podem anar una mica més enllà.

El servei com a manera de viure (II)

Mc 10,35-45

JOSEP ESPLUGAS
CONSILIARI VALLÈS OCCIDENTAL

El “servei” als altres és l'únic camí d'arribar a la plenitud de la persona. Jesús és l'home en plenitud perquè tota la seva vida és un acte de servei a tots concretat en les persones del seu entorn. La seva mort és significativa perquè és la conseqüència de la seva vida. “... APORTEM A LES COMUNITATS PARROQUIALS EL NOSTRE TESTIMONI OBRER” quan servim amb sentit solidari els germans de la comunitat i els germans de l'entorn de la comunitat. Sense retòriques.

1. El text

Un text que ens pot ajudar, potser el text que més ens pot ajudar és la paràbola del **judici final** (Mt 25,31-46)

Quan el Fill de l'Home vindrà ple de glòria, acompanyat de tots els àngels, s'asseurà en el seu tron gloriós. Tots els pobles es reuniran davant seu, i ell destriarà la gent els uns dels altres, com un pastor separa les ovelles de les cabres, i posarà les ovelles a la seva dreta i les cabres a la seva esquerra. Aleshores el rei dirà als de la seva dreta: “Veniu, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era foraster, i em vau acollir; anava despullat, i em vau vestir; estava malalt, i em vau visitar; era a la presó,

i vinguéreu a veure'm”. Llavors els justos li respondran: “Senyor, ¿quan et vam veure afamat, i et donàrem menjar; o que tenies set, i et donàrem beure? ¿Quan et vam veure foraster, i et vam acollir; o que anaves despullat, i et vam vestir? ¿Quan et vam veure malalt o a la presó, i vinguérem a veure't?” El rei els respondrà: “Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu!”

Després dirà als de la seva esquerra: “Aparteu-vos de mi, maleïts, aneu al foc etern, preparat per al diable i els seus àngels. Perquè tenia fam, i no em donàreu menjar; tenia set, i no em donàreu beure; era foraster, i no em vau acollir; anava despullat, i no em vau vestir; estava malalt o a la presó, i no em vau visitar”. Llavors ells li respondran: “Senyor, ¿quan et vam veure afamat o assedegat, foraster o despullat, malalt o a la presó, i no et vam assistir?” Ell els contestarà: “Us ho asseguro: tot allò que deixàveu de fer a un d'aquests més petits, m'ho negàveu a mi”. I aquests aniran al càstig etern, mentre que els justos aniran a la vida eterna.

2. El context

El context més pròxim és l'evangeli de Mateu. Aquest evangeli està escrit per a una comunitat en què la majoria dels seus membres, o almenys els més influents, provenen del

judaisme. El lector de Mateu, per tant és un coneixedor de l'Antic Testament. Si tot el Nou Testament no es pot entendre sense el rerefons de l'Antic, Mateu, en concret, encara menys. Les referències, fins i tot implícites, són una constant. La retribució personal post mortem és una idea que va prenent cos al llarg del mig mil·lenni anterior a Jesús a partir de la reflexió sobre la injustícia que suposaria el fet que els

pocavergonyes que s'ho han passat tan i tan bé, àdhuc a costa de l'explotació dels més dèbils. No pot ser que Déu, que és just i omnipotent, deixi sense càstig els injustos. Molts textos de l'AT van en aquesta línia: Tot el llibre de Job, la idea central del llibre de Tobit, Sir 35,14-26; els salms: 32; 33; 36; 73; 74 etc. No cal dir que aquest és un aspecte central de la revelació de Jesús segons Lluc, Lc 6,20.24; 16,19-26 i també Mateu, per descomptat, sobretot en aquesta perícop, però també a Mt 6,1-21. Una ▶

► mirada a tots aquests textos, o, si més no, alguns pot ajudar a l'estudi del fragment d'evangeli que es proposa.

El context pròxim és el conjunt del capítols 24 i 25 de l'evangeli, que contenen el discurs escatològic i més en concret el capítol 25, que és un conjunt de tres paràboles que mostren les condicions o actituds per assolir la vida eterna. La paràbola de les deu noies i el seu oli anima a mantenir sempre una actitud de vetlla per no perdre's el pas del Senyor. La paràbola dels talents urgeix a posar en joc les capacitats de cada u per donar fruit i la paràbola del judici final exposa les conductes ètiques pròpies dels deixebles de Jesús.

3. Els personatges i les seves circumstàncies

1. *El Fill de l'Home, denominat també el rei i els seus àngels.*

Fill de l'Home és un títol que Jesús es donava a ell mateix, en situacions d'especial solemnitat com, per exemple, quan anuncia la seva passió, mort i resurrecció. L'arrel d'aquesta expressió cal buscar-la en Dn 7,13. El que és "com un Fill d'Home" rebrà el poder, la glòria i la reialesa; els atributs de Déu mateix. Els àngels són els servidors de Déu, que ara esdevenen servidors del messies de Déu. Un reforçament de l'autoritat de Jesús com a expressió de l'autoritat de Déu en l'acte solemne de la retribució.

2. *Els de la seva dreta, les "ovelles" i "els justos", i els de la seva esquerra, "les cabres".*

Les ovelles i les cabres tenen ressonàncies d'Ezequiel (Ez 34,17). La dreta és el lloc preferent ("assegut a la dreta del Pare").

3. *"Els germans meus més petits".*

Els meus germans més petits és l'expressió que usa Jesús per indicar els pobres, els febles i els petits; els més estimats de Déu (Mt 10,42; 18,14; Mc 9,42; Lc 17,2).

4. Contemplació de l'escena

Jesús assegut en majestat, rei i jutge suprem, exercint el poder de Déu donarà a cadascú segons les seves obres. L'exercici del judici és l'expressió del triomf de Déu. El "dia del Senyor" en la tradició d'Israel és el dia en què Déu farà justícia

en favor del seu poble, sotmetent-li tots els altres pobles, el dia gran de l'imperialisme d'Israel. Els profetes clàssics ja havien advertit que Déu jutjarà no pas per a la grandesa d'Israel sinó en funció de la conducta ètica dels éssers humans, israelites o gentils (catalans inclosos). Desenes de cites, a tall d'exemple Jl 1,15; Am 5,18-20; Is 2,12 etc. Els evangelis segueixen la línia profètica: El dia del judici apareix amb freqüència com un dia de temor per als injustos (Mt 3,7; 10,15; 12,41), paradoxalment més per a l'elit religiosa d'Israel.

Els de la dreta són acollits perquè han fet el bé als més petits. Els de l'esquerra són refusats perquè no han fet el bé als més petits. Potser no han fet el mal directament però no han fet el bé que haurien d'haver fet.

5. Contemplació del nostre món

No cal ser gaire espavilat per adonar-se que ocasions per fer el bé no en manquen, i més en aquest món nostre tan globalitzat i tan ben comunicat. Fer el bé, exercir la solidaritat, estimar els germans demana un esforç d'atenció i un esforç d'aproximació als altres.

Només es pot atendre l'altre si abans se l'ha descobert. Per donar "menjar a l'afamat o beguda al que té set" primer he de descobrir-lo i després posar els mitjans per redreçar la situació injusta. No mirar o no escoltar no excusa del deure de fer el bé.

Atendre el petit germà de Jesús no pot ser fruit de la meva magnanimitat, sinó que és un deure constitutiu de l'ètica de l'evangeli de Jesús. Estar en vetlla no és només estar a punt per si s'acaba la vida biològica, és molt més: és viure atent al clam del món, a les necessitats d'aquell veí semidesconegut del pis de dalt, per exemple.

6. Conclusió

La comunitat eclesial (parròquia, moviment, congregació religiosa...) i les comunitats humanes en general (família, veïnat, associacions, sindicats, partits, empreses) són els llocs de trobada amb els altres.

Estem atents, vetllem, per adonar-nos de les carències o les dificultats dels altres?

Posem les nostres aptituds i coneixements, talents, al servei dels altres?

Ens deixem acompanyar i ajudar pels altres?

Som conscients que fer el bé, donar-nos, és la causa del nostre enriquiment personal?

Estem disposats a deixar-nos estimar eternament per Déu?

Teresa Forcades, estimar és llibertat

MERCÈ SOLÉ
GRUP POBLENOU III – ZONA BESÒS

Aquesta és, més o menys, la conclusió que vaig treure de la xerrada que Teresa Forcades, monja del monestir de Sant Benet de Montserrat, doctora en medicina a Harvard i, segurament, ben aviat doctora en teologia per una universitat alemanya, va oferir als i les militants de l'ACO el passat 26 de febrer.

Molta saviesa concentrada, però sobretot molta capacitat de comunicació en funcionament. La Teresa va aconseguir mantenir l'atenció de la gent que omplíem completament la sala, entre la qual hi havia persones que no pertanyen a l'ACO però que van venir atretes per la personalitat de la Teresa.

Pertinença a l'Església = pertinença al sindicat?

De fet, el tema de la xerrada era què vol dir formar part de l'Església, dins del pla de curs que estem treballant enguany. Hi havia una certa expectació, després de les darreres manifestacions de la Conferència Episcopal Espanyola amb relació a les eleccions generals, i de la tèbia i ambigua postura dels bisbes catalans. I per acabar-ho d'adobar, la Teresa va escriure aquesta frase a la pissarra: "pertinença a l'Església = pertinença al sindicat?"

Quan ja fèiem salivera esperant la resposta, la Teresa ens va portar per altres camins cap al fons de la nostra concepció de la persona, de la llibertat i d'on ens porta la fe en Jesucrist. Partint de la visió del psicòleg Lacan i fent-ne una interpretació des de la fe, la Teresa va defensar la necessitat de superar actituds que potser configuren la nostra primera i infantil

identitat, en un alliberament constant.

Estem acostumats a veure la persona segons una modernitat cartesiana que situa el nucli de la persona en la consciència i en la responsabilitat, en la intersecció del "ser" i del "pensar", és a dir de l'anar-nos construint en allò que coneixem, que volem i que analitzem des del coneixement. Un plantejament molt racional, per entendre'ns, on nosaltres "dominem" el conjunt. Si no ho vaig entendre malament, l'aportació de Lacan, que després ha estat interpretada de maneres molt diferents, és que la persona està feta justament de moltes altres coses –sentiments, emocions, percepcions...– que van més enllà de la nostra raó. És a dir, estimem, per exemple, sense necessitat de ser-ne conscients, estimem amb la mirada, amb el gest, amb l'emoció... al marge de les reflexions que puguem fer sobre l'amor.

Som, doncs, aquest "subjecte" transcendent, més enllà de la raó i de la consciència. A imatge de Déu, que també supera amb escreix qualsevol raó i qualsevol consciència. De la manera amb què relacionem aquest subjecte amb el món dependrà la nostra llibertat.

De l'acceptació de l'autoritat a la plena llibertat

Podem supeditar el nostre "subjecte" a l'autoritat, vivint de normes i de lleis externes a nosaltres, sense qüestionar-les, amb la seguretat que dona delegar la pròpia llibertat. Podem supeditar el nostre "subjecte" als nostres desitjos immediats, als nostres condicionants particulars. O, finalment, podem

supeditar aquests nostres desitjos i condicionants al "subjecte", a la nostra transcendència. Per ser lliures i, el que és el mateix, per estimar totalment, amb la generositat de Jesús, que no posava mesures.

"Estima i fes el que vulguis"

Aquesta frase de Sant Agustí és el que resumeix aquesta darrera forma de viure. Ben diferent, per cert, de l'Església que ara vivim, on es valora més la subjecció a un determinat estil de moral, o a una autoritat, que al fons de l'Evangeli.

De fet, la lectura d'aquest resum no fa justícia a la xerrada. En primer lloc, perquè no sé si he aconseguit transmetre correctament allò que ens va comunicar la Teresa. I en segon lloc, perquè tot i la dificultat dels conceptes, en el seu cas podia més la capacitat de transmetre aquest esperit de llibertat. Jo sí que diria, però, que hi va haver una gran connexió amb la gent. L'objecció que potser es va anar expressant més va ser si tot plegat no és un procés molt individual, que no té en compte el col·lectiu. Per a Teresa Forcades, tanmateix, la llibertat autèntica de la persona sempre beneficia el col·lectiu i, per tant, no són termes antagònics en la línia de l'afirmació de Leonardo Boff que la llibertat que s'acaba quan comença la del veí només és la llibertat capitalista. La de debò no va per aquí.

Després d'aquesta càrrega de profunditat, queda la segona sessió de formació, que tindrà més a veure amb la concreció de tot plegat amb relació a l'Església.

Noves veus nous camins

La iniciació des d'un grup parroquial

GRUP POBLE-SEC I
ZONA BAIX LLOBREGAT

Aquest curs s'ha iniciat un acompanyament a l'ACO d'un grup parroquial de la comunitat cristiana de la Mare de Déu de Lurdes del Poble-sec. La presentació l'han volgut fer les noves companyes: la Remei, la Mapi, la Pilar, la Marta, la Rosa, la Rosina i la Fina; heus aquí el que ens diuen:

“El nostre grup de Poble-sec forma part de la Comunitat de la Parròquia de Lurdes. Ens sentim cridats a seguir l'Evangeli de Jesús amb amor i solidaritat, això vol dir que trebalem perquè l'Església sigui exemple d'unió i entrega envers els nostres germans vinguin d'on vinguin.

Volem una societat on regni la pau i la justícia, igualtat entre dones i homes, que els immigrants trobin un treball digne i siguin ben acollits sense diferències per religió o cultura. No pot ser que el primer món exploti tan descaradament els més necessitats. Procurem buscar solucions entre tots.”

Resum econòmic 2007

L'exercici del 2007 s'ha tancat amb 7.145,59 euros de superàvit bàsicament per les següents raons: les despeses han estat uns 4.000 euros per sota de la quantitat prevista, principalment per no haver fet cap de les dues publicacions de formació habituals i també per una disminució en despesa per fotocòpies i material informàtic.

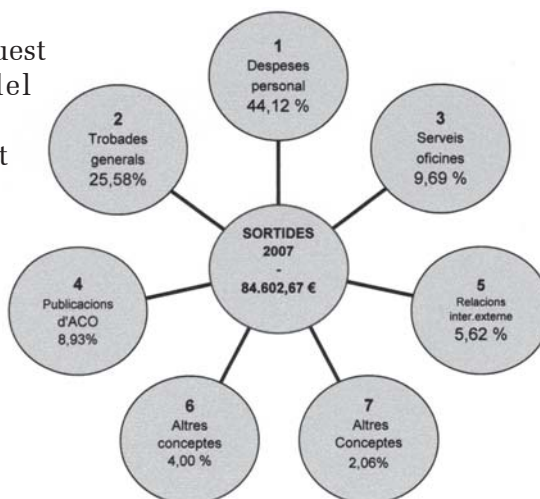
Els ingressos per quotes han superat en uns 3.000 euros la quantitat prevista per la qual cosa ens cal agrair als nostres militants la seva responsable aportació.

La nostra principal font d'ingressos prové de les quotes i de la participació econòmica voluntària dels militants en els actes que se celebren (97,1%), la resta (2,99%) prové de l'ajut que com a moviment d'Església ens faciliten els bisbats de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa, amb coordinació de la Pastoral Obrera. A tots ells donem també les gràcies.

Com cada any s'ha donat ajut econòmic a dos projectes solidaris, Vaques Ll i Andròmines, la qual cosa representa el 1,52% dels ingressos previstos

(el mínim per aquest concepte era del 0,7%).

S'han recaptat també 7.967,03 euros com a donatius per a la JOC. Això ha permès a principi de gener de 2008 iniciar el pla de treball que tenien previst.

ENTRADES

QUOTES MILITANTS	67.221,17		
TROBADES GENERALS DEL MOVIMENT:	21.097,26		
APORTACIÓ JORNADA 12 OCTUBRE	1.585,41		
SERVEIS SETMANA SANTA	18.697,83		
SERVEIS TROBADA RESPONSABLES	814,02		
		89.007,43	97,01%
DONATIUS I FOLLETONS	645,84		
INTERESOS BANCARIS	43,16		
SUVBENCIO BISBATS: BARCELONA, SAN FELI I TERRASSA..	2.740,83	2,99%	
	91.748,26	100,00%	

SORTIDES

PERSONAL I SEG. SOCIAL	37.330,74	44,12%	1
TROBADES GENERALS DEL MOVIMENT	21.644,27	25,58%	2
LLOGUERS, REPARACIONS I CONSERVACIÓ	4.360,74		
OFICINA I MATERIAL ADMINISTRATIU	3.180,28		
MOBILIARI I EQUIPS INFORMÀTICS	653,58	8.194,60	9,69%
PUBLICACIONS D'ACO	7.558,24	8,93%	4
RELACIONS INTERNES	1.340,29		
RELACIONS EXTERNES	3.411,63	4.751,92	5,62%
FONS CONSELL I MMT.C.	2.400,00		
APORTACIÓ SOLIDÀRIA	981,00	3.381,00	4,00%
DESPESES ZONES	1.536,09		
ALTRES PETITES DESPESES	205,81	1.741,90	2,06%
	84.602,67	100,00%	

L'Església..., per a què?

TERESA CANALS
GRUP SANT MIQUEL - ZONA DE MONTSERRAT

El 16 de desembre els de la zona Montserrat tinguérem la jornada de formació. Ja fa alguns anys que la fem coincidir amb el final del temps d'advent. Aquesta és la nostra particular manera de dir-nos: Bon Nadal. En aquesta última trobada hi celebrarem un altre esdeveniment especial: l'actual consiliari de zona, en Jaume Grané, rector de Sant Andreu de la Barca, complia 60 anys. I tal com acostuma a fer la majoria de la humanitat, nosaltres també li volguérem dir "per molts anys!" amb una cançó i un pastís, que ens menjàrem a l'hora d'esmorzar.

Érem una cinquantena de persones i deu infants els qui ens reunírem al casal d'avis de Sant Andreu de la Barca. Aquest any vam comptar amb l'aportació de Salvador Pié, prevere que ha estat força temps consiliari general del MUEC (Moviment d'Estudiants Cristians) de Catalunya, actual professor de la Facultat de Teologia i conegut també pels seus estudis de temàtica eclesial, entorn dels quals ha escrit alguns llibres, el més recent: *La sacramentalitat de la comunitat cristiana*.

En Salvador Pié compartí amb nosaltres la seva visió del que és ser Església. Entre altres coses ens comentava que l'Església és per Crist com un sacrament, no pas un "tinglado". Primer començarem analitzant el més essencial de la nostra fe: el Credo. És important adonar-nos que el que creiem ho trobem en el Credo curt anomenat també apostòlic o dels apòstols. (El més llarg és ja més teològic i fou elaborat posteriorment.) En la professió de fe o credo expressem que creiem en Crist, en Déu Pare i en l'Esperit Sant

(complicat, però nosaltres, per la fe, coneixem que tots tres són un de sol). **El ponent ens féu adonar que, en la professió de la nostra fe, no recitem que creiem en l'Església. No ho fem perquè en ella no hi hem de creure pas. La comunitat és un mitjà, no pas un objecte de la nostra fe.** Encara que en la comunitat hi és Déu present, si així ho volem. El catòlic és per tant qui professa la fe i la celebra deixant-se ungir per l'Esperit Sant en cada sacrament, per ex. en l'Eucaristia (la missa dels diumenges o el casament, o...). La celebració la fem en comunitat amb altres creients com nosaltres. Ningú no ens pot privar de formar part de la comunitat, de celebrar en comunitat; encara que no ens agradi el capellà o el bisbe o... Recalcà que la nostra Església, malgrat ser feta d'homes, és Santa; però no per nosaltres, sinó per Crist mateix. Ens parlà, també, de les Benaurances com a lema per arribar a ser el que en diem bones persones. El lema que ens porta a treballar amb felicitat per a aquesta veritat que professem i que celebrem estant al servei de la causa. Però no hem d'oblidar que l'Església, igual que cadascú, està sempre en procés i és una xarxa. També, sovint, és una paradoxa quan notem, o sentim interiorment, que es contradia. De fet, nosaltres podem estar d'acord o no en diferents aspectes o propostes però, malgrat tot, hi som perquè ens l'estimem, en definitiva perquè com que creiem en Déu acceptem les mancances de la humanitat de la comunitat eclesial.

Després del parèntesi per a l'esmorzar i la celebració dels 60 del Jaume, hi hagué el torn de preguntes. La majoria esta-

ven relacionades amb la poca evolució que hem fet a partir de les grans veritats del Concili Vaticà II. El ponent ens respongué platejant que, per a ell, estem en **una llarguíssima transició post concili**. Finalitzant el tema, a manera de conclusió, escoltàrem del mateix Salvador que: **L'important no és que l'Església vagi bé ara mateix, l'important és que jo, tu, l'altre, som Església.** I comentarem també que en la situació que vivim, tal com diu l'expressió popular: al moviment se'ns ha girat molta feina! Com a ACO podem tocar de peus a terra amb el problemes laborals, d'educació, de la sanitat, etc.

En acabar, un grupet discutíem encara aquesta frase final del què és important i dèiem que com més evangèlica sigui l'Església, millor per al món. Descobríem, llavors, que possiblement per això hi devem ser nosaltres. Ens adonàvem que l'ACO hi deu tenir un paper rellevant en aquest aspecte. Ara ja som presents a diferents parts de la xarxa eclesial: Consells pastorals de diferents nivells, coordinadores, etc. I repetíem que "se'ns ha girat molta feina!"

A nivell personal us diré que a mi la ponència i el debat em serveixen com a mínim per a creure que:

- 1- com a membres de l'ACO som de l'Església i estem al servei d'aquesta,
- 2- que el moviment és un mitjà i també és una comunitat i,
- 3- finalment, que tenim molta feina a fer i que des d'una fe i esperança realista (que parteixi d'acceptar el moment actual que vivim com a Església en general) podríem tirar endavant la tasca de manera menys feixuga i més joiosa encara.

Encuentro en Madrid

JUAN PINTO
GRUPO DE BIZKAIA

El pasado 19 y 20 de enero tuvimos el primer encuentro entre los representantes de las distintas diócesis de ACO, más alejadas de Catalunya, es decir: Madrid, Córdoba y Bizkaia y junto a la presidenta (Rafi), el consiliario (Jordi) y Javier Cámara, acompañante de Madrid.

Os voy a contar que trabajamos e hicimos:

Empezamos el 19, casi todos con el viaje, menos Madrid, ya que el encuentro se realizó allí. A ellos les tocó acogernos (muy bien por cierto). Nos fueron a buscar a los distintos puntos de llegada de cada uno, y nos llevaron a casa de David y Tere, quienes nos prepararon la comida (comimos muy muy bien).

Nos trasladamos a la parroquia y allí empezamos la reunión, empezamos hablando de la situación de cada diócesis; las dificultades y avances que tenemos y así conocer más otras situaciones que se pueden parecer más a las nuestras, así como de nuestras situaciones personales, nuestra disponibilidad, etc.

Se veía que estos encuentros tuvieran una continuidad y estuvimos poniéndole periodicidad, quien organiza, quienes lo compondrían, los de

Madrid, Córdoba y Bizkaia un representante cada uno, alguien del comité permanente (algún

los que estamos un poco más lejos. El tema que también trabajamos fue la economía del

presi) y alguien que acompañase, dinamizase y la persona que lo haría sería Javier Cámara.

También estuvimos comentando posibles temas de trabajo.

Luego ya de noche, fuimos a cenar con los militantes de Madrid y a dormir que el trabajo continuaba el domingo por la mañana.

Fue una mañana más tranquila, ya que parte fueron informaciones, pero que vienen bien, pues estas te dan a conocer y acercar más el movimiento a

movimiento, como lo vamos trabajando en cada diócesis y como nos planteamos la economía con el movimiento.

La verdad es que en el encuentro, trabajamos muchas cositas, de una manera tranquila, muy fluida, sin discusiones..., vamos que te queda un buen sabor de boca, de tal manera que yo que fui representando a Bizkaia, no me importaría repetir.

En todo el encuentro no se nos olvidó que el Padre está detrás de todo esto.

Trobada de responsables

2 i 3 de febrer de 2008

JAUME GUBERT
GRUP SANTA EULÀLIA - BELLVITGE - ZONA BAIX LLOBREGAT

“El grup de Revisió de Vida com a Comunitat de Fe” és el lema entorn del qual els responsables hem reflexionat, hem compartit i ens hem format en aquest encontre. La Carme Gomà ens ha fet partíceps d'un taller en el qual hem redescobert el “com fer el seguiment

del grup, de la zona, etc.”. Després l'Oriol Garreta ens ha ajudat a veure “el grup d'ACO com una Comunitat de Fe”. A ambdós, a la Carme i a l'Oriol, els estem molt agraïts com a responsables pel que ens han aportat a la nostra tasca de responsables, que de ben segur reper-

cutirà en els grups de revisió de vida.

El seguiment d'un grup de RV, d'una zona, etc. es recolza en unes actituds: vocació, la fita del seguiment de Jesús, el sentir-se fent camí junts, en la pregària constant i confiada, en el servei, en l'estimació però ▶

► amb lucidesa, en el no-dirigisme, en la disponibilitat, en la paciència, en l'exigència però sense imposicions, en la formació continuada, en la sensibilitat amb les persones, en l'acolliment, en adaptar-se al procés de cada persona del grup, en no donar mai res per perdut, en l'esperança. El seguiment del grup és un do de la gratuïtat de Déu, és descobrir que Déu ens necessita, que som senzillament instruments al seu servei, és saber que l'Esperit ens hi acompanya, és abandonar-se senzillament en les mans de Déu, és tenir amb els altres com a mínim la mateixa paciència que Déu té amb nosaltres, és saber que no som imprescindibles. Ens hem adonat els responsables que ens falta molt de camí en tot aquest conjunt d'actituds, però la Carme, des de la seva experiència i la seva reflexió ens ha indicat els reptes als quals els i les responsables ens hem d'anar enfrontant.

D'altra banda l'aportació de l'Oriol ha complementat el tema del seguiment, fent esment de "el grup de RV com a Comunitat de Fe". L'Oriol ens ha remarcat que el grup de RV és una comunitat de fe llançada a la missió enmig del món. Sentir-nos Comunitat de fe, Església de Jesús, en el si del grup de RV, del Moviment i compartir aquesta realitat amb altres grups i entitats eclesials

no és fàcil, però ens pot enriquir. Així, l'Oriol, a partir de 16 textos de l'Evangeli ens ha definit els punts essencials de tota comunitat de fe, i en concret la del grup de RV de l'ACO:

- Som cridats per Jesús a formar grup en el seu entorn

- Compartim fraternalment amb Jesús i amb els companys i companyes de grup la nostra vida, el procés de fe, l'amistat, la pregària, la lectura e l'Evangeli...

- Som enviats enmig del món a donar testimoni del Déu que ens estima; a transformar el món i a alliberar les persones de tot patiment

- Celebrem la fe, descobrint la presència de Jesús en fets, en persones, en esdeveniments

- Estem oberts a tots els qui com nosaltres segueixen Jesús,

en el si d'una mateixa Església amb diversitat d'estils en aquest seguiment

L'aportació de l'Oriol està recollida per escrit, i val la pena que en demaneu còpia als vostres responsables.

A la trobada també hi ha hagut temps per fer petar la xerrada, per fer gresca i per rebre la visita de membres del Moviment Europeu de Treballadors Cristians, que en aquestes dates estaven units per preparar el seminari que es farà a Barcelona el proper mes de maig. Tot i les barreres idiomàtiques ha estat un moment de sintonia entre uns i altres.

La celebració de l'Eucaristia ha posat el punt final a la trobada, que de segur repercutirà en els grups.

No todos los cristianos estuvimos en Madrid

JOSÉ LUIS GÓMEZ Y TOÑI LOZANO DÍAZ
CÓRDOBA

También podríamos decir "no en nuestro nombre", en referencia al acto político y partidista que vimos la semana pa-

sada disfrazado de manifestación religiosa. No representaba a todos los cristianos. Respetando la libertad que cualquier per-

sona tiene para expresarse libremente, sentimos vergüenza de que se utilice la fe cristiana para fines partidistas. ►

► Mirad, nosotros somos cristianos de base, “practicantes”, y no nos sentimos obligados ni a divorciarnos ni a casarnos con personas del mismo sexo. Es más, cuando estaba prohibido en los años de la dictadura, había parejas que se separaban y parejas del mismo sexo que vivían juntas. La verdad es que no creemos que, habiendo leyes que regulen y den derechos a esta realidad que llevamos viviendo tantos años,

ataquen a la familia tradicional. Sí creemos en cambio que las jornadas laborales a las que las parejas de hombre y mujer destinan gran parte de su tiempo teniendo que renunciar a la educación de sus hijos sí es un ataque a la familia; las muertes de los trabajadores en el tajo o las muertes de tantas mujeres a manos de sus maridos sí son un ataque a la familia; y en cambio no hemos visto a nuestra jerarquía presidiendo ma-

nifestaciones sobre estos temas.

¿Dónde va nuestra Iglesia?, ¿es esta la Iglesia que fundó Jesús de Nazaret? Desde luego la jerarquía se parece mucho a la de los tiempos de Jesús. Un rayo de esperanza vemos en muchos curas y laicos que día a día luchan por construir el reino que anunció Jesús de Nazaret, referencia que queda lejos de lo que pudimos ver la semana pasada en Madrid.

El veritable sentit del Nadal: Déu enmig nostre!

Nadal a la Zona Sagrera-Sant Andreu

DANI GÓMEZ-OLIVÉ
GRUPU 02 - ZONA LA SAGRERA-SANT ANDREU

El divendres 14 de desembre els i les militants de la zona ens vàrem reunir per compartir, pregar i aprofundir sobre el veritable sentit del Nadal. Va ser una trobada molt familiar i sentida que ens va permetre endinsar-nos, un xic més, en el coneixement d'uns i altres i d'aquest bon Déu, que és viu enmig i dins nostre! Ens vàrem trobar a Sant Andreu del Palomar on celebràrem una Eucaristia, un sopar de germanor i duguérem a terme un estudi d'evangeli amb textos adients per aquestes festes (Lc 1, 39-35 / Lc 2, 15-40 / Mt 2, 1-12). De la trobada en el petit grup en què vaig participar van sorgir les reflexions següents:

Vàrem copsar com Maria vivia amb certa prudència tot el que li havia tocat viure (de Josep no se'ns diu res però no és difícil pensar que ell també guardava tot en el seu cor i ho meditava). Així mateix vam

observar com el naixement de Jesús s'esdevé enmig de la plena normalitat. Tot el que succeeix en aquest relat és ben humà, perquè precisament Déu treballa a través dels elements humans, a través de la vida. Així, arribarem a la conclusió que només si estem atents als signes dels temps podrem descobrir la irrupció de Déu a les nostres vides.

I no només això, sinó que a més vàrem entendre que Ell es manifesta primer i preferentment als més senzills, a aquells que, com els pastors, viuen la vida al ras. Ells, precisament perquè són pobres, poden confiar en quelcom que va més enllà del que poden veure els seus ulls. Ells poden tenir la fe per reconèixer Déu en un nen que s'està en una menjadora, en allò que és el més delicat i feble, però alhora el més sagrat: la vida nova d'un infant! Són els que viuen al ras els que poden dei-

xar-se tocar per un Déu que ha optat per estimar preferentment els empobrits.

La manifestació que Déu és viu enmig nostre es fa en col·lectiu. L'anunci no es fa a un sol pastor, perquè la fe s'ha de viure i celebrar col·lectivament. Si no es comparteix i se celebra conjuntament la fe és buida. Per això entenem la trobada en el grup de revisió com una manera d'interpel·lar-nos i d'anar descobrint els uns amb els altres el vertader sentit de la nostra fe, que no és altre que sentir-nos estimats per aquest bon Déu. Sentir-nos necessitats del seu Amor, acaronats per Ell, per estimar i acaronar alhora, al nostre torn, aquelles persones que Déu ens posa en el camí, preferentment, a les que viuen al ras de la vida. I és que aquest potser és el veritable sentit del Nadal: compartir la vida amb els que viuen al ras, com aquell petit infant nascut en una establia...

La memòria viva

COMITÈ ORGANITZATIU DE LA CANTATA
ACO VALLÈS OCCIDENTAL

Sovint ens trobem que, als grups de RV o a les trobades del moviment, participant en tallers o xerrades més informals, sorgeix la reflexió compartida que acostumem a viure la fe de portes endins, en la intimitat, refugiats en la seguretat que ens dona reconèixer-nos com iguals. No cal explicar qui som i què sentim, perquè se suposa que ACO ens uneix, i llavors tot és fa més fàcil. Però, què passa quan sortim del grup o les trobades i tornem a la feina, al barri, a la vida diària? Quantes vegades anunciem i compartim amb els altres qui som i què significa ser militant d'un moviment cristià? Pesa, sovint pesa massa haver d'explicar tantes coses, i no tots som capaços de viure el nostre estil de vida amb coherència i transparència. Arriba a posteriori l'exercici d'autocrítica –i un tant penitent– de “ho hauríem de fer”, “podríem haver participat en”... Intencions, sempre bones intencions.

El cert és que hi ha multitud de fets, situacions, experiències que ens podrien servir per alçar la veu i fer públic el nostre compromís amb un món més de justícia i solidaritat..., però no sempre som capaços de reconèixer-los. Tal vegada ens passa com als apòstols amb Jesús en el camí d'Emaús. El 21 de desembre passat, però, alguns companys van tenir clar que teníem davant una oportunitat de presentar-nos públicament a la nostra ciutat de Sabadell com a moviment, com a cristians, tot recordant un fet esfereïdor patit per un col·lectiu obrer cent anys enrere: la massacre de més de tres mil obrers del salnitre a la ciutat d'Iquique, al nord de Xile, l'any 1907.

Fa cent anys aquells obrers, que treballaven i vivien en unes condicions de veritable esclavatge, van fer la vaga més multitudinària de la seva història. Més de vint mil miners amb les seves famílies arribaren a la capital de la província, Iquique, per demanar dignitat i unes condicions de vida i de treball millors. Conduïts a l'escola de Santa Maria per unes autoritats atemorides, van ser cosits a trets sense pietat pels soldats del general Silva Renard. Darrere la gran massacre (encara no se sap de cert quantes persones hi van morir) hi havia els amos de les salnitres, els autèntics “senyors d'Iquique”.

Els fets han estat ignorats sempre per la història oficial del país andí, tot i que no han deixat mai de ser presents en la memòria popular dels habitants d'aquella regió. Aquest any 2007 s'ha excavat per primera vegada una de les fosses comunes on van ser sepultats els morts, i s'han comptat ja més de 1600 cadàvers.

S'han celebrat molts actes arreu del món en el centenari de la matança, i un d'ells va ser organitzat per l'ACO del Vallès Occidental. La idea va sorgir entre un petit grup de militants que coneixien la Cantata i la història que recollia, i van veure clar que calia mantenir viva la memòria per no oblidar el que va passar, igual que no hem d'oblidar les mil i una situacions d'injustícia i explotació que encara pateixen homes i dones d'arreu del món.

Sense experiència d'organitzar actes com aquests, gairebé no gosàvem pensar a fer-lo públic i obert a la ciutat de Sabadell; més aviat estàvem

convençuts que seria un èxit si aconseguíem convocar una vintena de persones. Però a poc a poc amb l'entusiasme d'uns quants i el suport d'uns molts, vam decidir fer un pas més; i vam acabar organitzant el concert en una sala d'actes d'un Centre Cívic, fent cartells, escrits per a la premsa...

Les entrades es van posar a la venda a un preu simbòlic, sabent que ni amb la sala plena es cobririen les despeses de contractar la Coral de Primavera per la Pau, que ens oferiria la Cantata. Confiàvem en les aportacions de les entitats a qui havíem demanat col·laboració: l'Ajuntament, sindicats, etc.

I la nit de la Cantata va arribar. Totes les entrades, reservades prèviament, estaven esgotades però fins i tot així, hi havia gent que s'aventurava a venir per si a última hora tenia sort. L'acte va ser un èxit sobretot pel boca a boca i el poder de convocatòria que les persones van tenir, les unes amb les altres. I malgrat els imprevistos de darrera hora -hi va haver problemes de so i l'autobús que portava els membres de la coral es va perdre i van arribar a l'hora que haurien d'haver començat-, la gent hi va participar amb respecte i entusiasme. De segur que les dues-centes persones que vam compartir aquella nit no ens coneixíem totes, però sempre hi havia un enllaç, un punt d'unió, un motiu, una història capaç d'encadenar-nos les unes amb les altres.

Tampoc és estrany que molts dels assistents, sense tenir res a veure amb l'ACO ni amb l'església potser, hi van respondre i es van sentir igualment en comunió amb tots nosaltres, ja que havien viscut intensa- ▶

► ment l'època dels setanta on les reivindicacions socials tenien molta força i on, precisament, la majoria va conèixer la Cantata i el seu significat. Un cant evident de denúncia i reivindicació. Va ser emocionant quan el director de la coral, per iniciativa pròpia, va preparar còpies de la lletra de la cançó de Víctor Jara *Plegaria a un labrador*, i les va repartir entre els assistents perquè cantéssim tots plegats amb els membres de la coral.

La coral Primavera per la Pau, que ens va oferir el concert, va néixer de forma no pas casual durant la tardor de 1983. L'onze de setembre d'aquell any es recordaven amb dolor i tristesa els deu anys de dictadura que patia el poble xilè i arreu del món es vivia amb esperança la lluita dels xilens per reconquerir la llibertat perduda. A Mataró es va crear una comissió amb l'objectiu d'organitzar unes jornades de solidaritat amb Xile. Va ser en el marc d'aquesta comissió on va néixer la idea d'una nova coral.

Un dels membres del grup de solidaritat, va proposar la idea de fer una crida als ciutadans de Mataró que volguessin participar, cantant una reconeguda obra xilena: *La Cantata de Santa María de Iquique*. La resposta va ser, francament, molt bona. Una seixantena de persones van fer néixer una nova coral que en principi havia de tenir una vida efímera: el que durés la preparació i la interpretació de la cantata.

Han passat més de vint anys des del seu naixement i Primavera per la Pau, sortosament, gaudeix d'una excel·lent salut i li augurem una llarga vida. No és un fet casual, respon a la vigència que continuen tenint fets com els que van donar origen a aquesta coral i la necessitat de continuar la lluita contra les injustícies arreu del món: ahir van ser a Xile; avui a Palestina, a Iraq i demà... qui sap?

No volem acabar l'article sense recordar els últims versos de la Cantata, contenen una lliçó que cal tenir molt present:

*Ustedes que ya escucharon
la historia que se contó
no sigan allí sentados
pensando que ya pasó.
No basta sólo el recuerdo,
el canto no bastará
no basta sólo el lamento,
miremos la realidad
Quizás mañana o pasado
o bien en un tiempo más
la historia que han escuchado
de nuevo sucederá.*

Cal continuar lluitant per construir un món on tothom tingui cabuda, on mirar endavant tingui sentit perquè hi ha un futur digne i sense exclusions que ens està esperant. Malgrat que pensem que el que fem no té importància, que un sol home no pot canviar el món, que una gota d'aigua no apaivaga la set... recordem els versos de Viglietti quan diu:

*Yo quiero romper la vida,
como cambiarla quisiera,
ayúdeme compañero;
ayúdeme, no demore,
que una gota con ser poco
con otra se hace aguacero.*

Recordant l'Anna Bayarri

ANDRÉS I MAGDA
GRUP POBLENOU I – ZONA BESÒS

L'Anna la recordarem com una bona responsable de grup. Ella va fer un bon seguiment de tots els membres del grup: d'en Joan, quan ho va deixar; de l'Abad, durant la seva depressió; de nosaltres, quan vam entrar... Acompanyava el que preparava el fet de vida i organitzava la trobada amb el consiliari per escollir l'Evangelí. Ens feia viure la vida del Moviment: l'elecció de president o presidenta, la sortida a la Setmana Santa de l'ACO, ens explicava l'inici del Moviment, les reunions a casa de l'Àngel Peix...

Recordarem l'exemple que ens donava:

—Quan va quedar a l'atur va fer l'opció de quedar-se a casa a cuidar la mare. Revisant els fets sobre la família, ens ha quedat clar el canvi que cal fer per acceptar els que viuen amb nosaltres, tal com són.

—Com cuidava les relacions amb les amigues i cosines: trucant-les, visitant-les, acompanyant-les fins als últims dies.

—Els fets sobre les veïnes: com es disposava a aco-

llir-les i a respondre a les seves necessitats encara que li calgués canviar el seu ritme de fer les coses.

—El seu testimoni de sindicalista, a USO: fidel, senzill, conseqüent amb les seves idees.

—Al barri va ser de les fundadores de l'Associació de Veïns del Poblenou.

Els últims anys l'Anna tancava els ulls a les reunions i pensàvem que dormia, però de cop els obria i feia la seva aportació encertada.

La tenim molt present.

Un dia en la vida de...

Un polític local

RAMON BASSAS
GRUP MATARÓ I - ZONA MARESMÉ

Avui és dijous, per exemple. Cap a migdia acostumo a fer una reunió setmanal de coordinació amb els caps de servei dels que en sóc responsable polític, com a regidor d'Urbanisme de l'Ajuntament. Però avui l'hem hagut d'avançar a primera hora. A les onze hauré de representar l'alcalde en la seva absència en un acte institucional (una visita del president del Parlament a un centre de secundària), donat que també sóc primer tinent d'alcalde.

Llegeixo ràpidament el diari a casa, em dutxo, escolto les notícies... Després m'encamino, literalment, cap a la feina. Avui, al meu despatx en un edifici municipal que hi ha a l'entrada d'un polígon industrial on hi ha ubicats els serveis municipals que tracten sobre el territori. En diuen l'Edifici de Vidre i em va bé perquè em recorda els palaus de vidre: tenen l'avantatge que són transparents però el desavantatge de la poca proximitat. Per això, i perquè no tinc cotxe, hi acostumo a anar a peu o en bus. De manera que em trobo sempre, sempre, gent que se m'acosta i em demana de tot. Acostumen a ser qüestions molt concretes (de trànsit, de gestions municipals enrevessades, de permisos...) i no s'hi val a dir que això tu no ho portes. O ets competent o incompetent. Au, els escoltes, t'ho apuntes, fas potser alguna foto, i a resoldre-ho.

Hi ha al altres dies que he de ser a primera hora en altres llocs. A l'edifici central de l'Ajuntament, al bell mig de la ciutat, on fem reunions de Govern i on aprofito per rebre visites de gent que li costa més

desplaçar-se. A vegades també rebo les visites *in situ*. Me'n vaig on viuen, o en un bar, o al centre cívic. Sóc dels que pensen que hem d'olorar, tocar, mirar, trepitjar... a més d'enviar-nos e-mails.

La reunió de coordinació és força fructífera. Hi ha temes més densos i de més senzills. N'hi ha que provenen de les prioritats polítiques definides pel Govern, n'hi ha que sobrevenen. N'hi ha que acaben amb una decisió i d'altres que acaben amb un encàrrec, però procuro que tots tinguin una conclusió. Destino, especialment per als més complexos, un temps per al contrast d'idees. Les ordeno, pregunto, dic la meua i finalment concloc. L'Urbanisme és, de llarg, la matèria municipal en què les previsions són a més llarg termini. També he de comptar, doncs, amb el factor temps per determinar les prioritats.

A les onze he de ser a l'Institut per rebre el president del Parlament. Hi vaig abans. No tinc temps d'anar-hi a peu i agafó un taxi, la reunió ha estat llarga. Pel trajecte, faig alguna trucada. Rebo el president, salutacions, reunió amb el Consell Escolar i, després, el deixo amb la regidora d'Educació en una activitat escolar. Baixo de nou al Vidre. Pel camí, em passen diverses trucades o responc les que tinc perdudes. Esmorzo, un pèl tard, però vaja. Nou cop d'ull a la premsa.

Pujo al despatx. Responc e-mails, atenc la correspondència convencional (10 a 1) i parlo per telèfon amb els ciutadans què m'he trobat pel carrer: aquest tema això i aquell allò.

Fet i fet, gairebé són les dues. Una reunió amb un senyor que no podia a cap més hora que a la de dinar em porta fins a les tres. Acostumo a adaptar-me a les hores dels ciutadans. Després, agafo el bus i cap a casa. Porto un llibre a l'abric, sempre. Aprofito l'espera del bus i l'anada a casa per llegir-ne un tros. Avui, *Rapala*, de Jaume Subirana. Poesia.

Dino a casa. Sol. Visc sol. Són quarts de quatre. Ho procuro fer sempre, però hi ha alguns dies fixos que no. Un d'aquests dino amb els meus pares i el meu fill. La desastrosa agenda que tenim cap a la família la resolc (?) amb horaris fixos inamovibles: aquest dinar, algun sopar, dies sencers de caps de setmana (o no tan sencers). Un desastre. Llegeixo de nou el diari. Si puc, faig els encreuats. Fumo un parell de purets, prenc un cafè mentre la TV fa la telenovel·la.

Abans de les cinc miro sempre de ser ja fent alguna altra activitat (aquest dia no: vaig a Barcelona a un míting electoral en un autocar i no tornaré fins a les onze). Bé són reunions de Govern o de Grup, bé reunions internes més calma des, bé anar a veure algun ciutadà, bé tornar al despatx a fer el que al matí no he enllestit, jo què sé. Al vespre, sempre cau algun acte, propi o d'alguna entitat, alguna trobada del partit (en sóc el primer secretari)... De manera que acostumo a ser de nou a casa entre les 9 i les 10 del vespre, excepte si tinc alguna reunió més tard (ACO) o algun sopar amb amics, o un *planillo* (això el que menys, *sniff*). Parlo amb el meu fill, faig ▶

Parlem amb

Pilar Malla, síndica de greuges de Barcelona

“Molts problemes es podrien resoldre amb una administració més eficaç”

TON CLAPÉS
GRUP RODALIES-ZONA MONTSERRAT

Pilar Malla, militant de l'ACO, és des de fa tres anys la síndica de greuges de Barcelona. Està al capdavant d'una institució que té la funció de defensar els drets fonamentals i les llibertats públiques dels ciutadans, amb aquesta finalitat supervisa l'actuació de l'Administració municipal i dels serveis públics que en depenen.

La síndica ha arribat a aquest càrrec després d'una llarga trajectòria sempre en defensa dels drets dels més desvalguts que l'han portat, entre altres llocs, a França (on va estar treballant amb immigrants), la Generalitat, Càritas, el Parlament, on va ser diputada, etc.

Quina valoració fas dels teus tres anys en aquest càrrec de nova creació?

Faig una feina que m'agrada. Una síndica de greuges ha de respondre a queixes concretes i intentar solucionar problemes que afecten persones. I tens la possibilitat d'intentar millorar les coses, perquè pots anar més enllà del problema concret i fer recomanacions i propostes més generals. Aquestes són les que ajuden a prevenir nous greuges i a canviar el que no funciona.

Quin és el principal mo-

tiu de queixa que arriba a la Síndica?

Cal distingir els temes que són més nombrosos dels que són els problemes principals. Per exemple, es poden acumular moltes queixes sobre multes de

trànsit, però que acostumen a tenir fàcil solució determinant només si l'administració ha actuat correctament. Però hi ha altres queixes que responen a problemes realment difícils de solucionar. El cas més clar és l'accés a l'habitatge o les insuficiències dels serveis socials. Cada queixa mostra que hi ha un conjunt de drets socials que encara no hem aconseguit que tothom els puguin exercir. Això és el que realment em preocupa.

També en tres anys he vist com molts problemes es podrien resoldre amb una administració més eficaç. Hi ha queixes de temes molt diversos que el problema de fons ha estat un mal seguiment o mala execució del procediment administratiu. Em refereixo al silenci administratiu com a resposta, a la lentitud de la tramitació d'una denúncia, o la ineficàcia de la inspecció en alguns sectors que són competència municipal. Tenir una bona administració també és un dret dels ciutadans.

Causa una certa frustració no poder solucionar algunes de les problemàtiques que arriben a la institució?

A tots ens agradaria tenir la fórmula per solucionar ràpidament allò que passa per les nostres mans. Però ja sabem que això no és possible. Ningú ho pot solucionar tot. Però des d'una institució com la Sindicatura de Greuges es pot contribuir a fer visibles els problemes i es poden proposar solucions. Cada vegada que tractem una queixa i recomanem un canvi o una millora anem acostant-nos a allò que voldríem, una societat més justa on tothom vegi els seu drets reconeguts.

Com encaixa l'Ajuntament ▶

▶ alguna trucada personal més, sopo, miro les notícies (si en fan) i faig el bloc (<http://ramonbassas.blogspot.com>), sovint amb material reciclat o que he preparat el cap de set-

mana anterior, responc comentaris del bloc, consulto els *feeds*. Fumo algun puret més. Al llit, lleigeixo un altre llibre, algun que no es pugui dur a la butxaca. A vegades, ho combino amb

la lectura de l'evangeli del dia. Plego el llibre. Penso *buff*, què tal ha anat, avui, noi? No sé ben bé si prego. Però el déu del somni em porta fins l'endemà, el Dia de la Marmota.

► les opinions i les crítiques de la síndica?

A ningú li agrada que li diguin el que fa mal fet. La meva preocupació sempre ha estat que qualsevol recomanació o pronunciament estigui fet de forma raonada i fonamentat. Si es fa aix ,  s més fàcil trobar una actitud receptiva i la col·laboració dels serveis a qui et dirigeixes. Per això crec que en general no em puc queixar de la resposta municipal. El que ja és més difícil  s canviar les prioritats. Però també veig que amb temes en què hem insistit els darrers tres anys, com la manca d'habitatge social, els problemes de contaminació sonora, o la universalització i la qualitat dels serveis socials s'estan fent propostes en la direcció que em sembla correcta. En un període de temps més llarg caldrà veure si el recull de les queixes dels ciutadans han servit per reorientar la solució d'aquests problemes.

En un càrrec com aquest el fet de ser cristià i militant de l'ACO és un valor afegit o un maldecap m s?

Ser cristià és alhora una exigència i una motivació. Aix  crec que és el que ens ajuda a viure l'ACO, que no ens limitem a anar tirant. Per això, crec que sobretot és un ajut. També m'ajuda molt com a cristiana tenir un referent com Jesús i el camí que ens convida a seguir.

Creus que l'ACO com a moviment s'hauria d'implicar més en temes socials i de drets de les persones? Com?

 s evident que a l'hora d'implicar-se en la lluita per la justícia mai n'hi ha prou. Sempre quedar  per fer. Però en aquests sentit crec que la gent de l'ACO tenim un nivell d'implicació molt remarcable. En tot cas, el moviment ha de continuar ajudant-nos a no perdre mai de vista aquest objectiu. Acomodar-se sempre és fàcil, però una lectura de l'Evangelí feta a partir de la vida real, de les persones i del que passa al món, no et pot deixar mai indiferent.

Des del punt de vista social, quines són les assignatures pendents d'una ciutat com Barcelona?

L'habitatge  s l'assignatura pendent més visible perquè afecta molta gent de diverses condicions socials. I  s de les més greus perquè sense un habitatge digne  s molt difícil exercir la resta de drets com el dret a l'educació, a la salut, o el poder tenir una vida familiar estable. I també crec que és un repte important trencar l'esquema d'uns serveis socials destinats als pobres, com uns serveis de segona on repartim el que queda. Les noves lleis de serveis socials i de la dependència són l'oportunitat per trencar aquest esquema, que els serveis socials siguin un conjunt de prestacions i serveis universals.  s a dir, uns serveis on tothom pugui trobar el suport que necessita quan els pares es fan grans i no es poden valer per ells mateixos, quan es perd la feina i no s'arriba a final de

mes, quan no pots mantenir el teu habitatge en condicions, quan hi ha problemes amb un menor... Una xarxa de serveis que tothom hauria de tenir a prop de casa perquè la funció dels serveis socials ha de ser preventiva i no assistencial.

Des de la teva experiència en el món de la immigració, com veus que la nostra societat està assumint aquest repte?

En primer lloc evitar que aquest tema s'utilitzi com a arma política.  s un reflex d'un món globalment desigual que es concreta a la nostra ciutat, per tant no es pot arreglar només amb una llei o amb policies a les fronteres. També és veritat que és molt diferent parlar d'aquest tema des d'un carrer de la part alta de la ciutat que des d'un barri com el Raval. Les percepcions seran totalment diferents. En tot cas, hi ha coses que no estem fent bé. Per exemple, avui els centres geriàtrics estan contractant per un any treballadors llatinoamericans amb un sou de 700 euros que fixa el conveni del sector. Des del seu país aix  els obre una expectatives il·lusionats, però quan arriben aquí se n'adonen que ningú els ha explicat com es viu a Barcelona amb 700 euros al mes. En aquest sentit ens servim de la immigració. No podem esperar que aquest col·lectiu faci aquesta feina per pocs diners i que després desaparegui de la nostra vida. Aquest  s un missatge que caldria remarcar amb intensitat.

Ep! Atenció a l'agenda!

Reserveu-vos les dates per als "exercicis d'estiu":

del 22 al 27 d'agost.

Els animar  el consiliari de l'ACO Emili  Almodóvar.

Es faran al Casal de Pau d'Arbúcies.

El món tal com és

México entre la represión y la esperanza

EVA MARÍN
EX-JOCISTA Y SIMPATIZANTE DE ACO

“La niebla es el pasamontañas que usa la selva. Así ella oculta a sus hijos perseguidos. De la niebla salen, a la niebla vuelven: la gente de aquí viste ropas majestuosas, anda flotando, calla o habla de callada manera. Estos príncipes, condenados a la servidumbre, fueron los primeros y son los últimos. Les han arrancado la tierra, les han negado la palabra, les han prohibido la memoria. Pero ellos han sabido refugiarse en la niebla, en el misterio, y de allí han salido, enmascarados, para desenmascarar al poder que los humilla”.

E. Galeano

El otro México

México padece una fuerte represión política y social en muchos de sus Estados. Oaxaca es ahora mismo donde se visualiza de una manera más clara esta represión y vulneración de los derechos humanos.

Lo que pasa en Oaxaca no es de ahora. El movimiento magisterial tiene una historia de 26 años de lucha donde a través de acciones han reivindicado diferentes mejoras a nivel salarial y en los recursos dedicados a la educación.

Cada primero de mayo los maestros inician su jornada de reivindicaciones y el 2006 no fue diferente. Después de la marcha entregaron sus demandas al gobernador de Oaxaca, Ulises Ruiz, donde una de las reivindicaciones es la mejora de la infraestructura educativa: construcción de aulas, mobiliario,

almuerzos escolares o la ampliación de becas y recursos humanos. Ulises Ruiz no dejó la puerta abierta a una posible negociación hecho que provocó la movilización de más de 70.000 maestros convocando una huelga indefinida y un plantón en el centro de Oaxaca con el apoyo de organizaciones sociales.

La APPO y La Otra Campaña

El 14 de junio el gobierno estatal desalojó de manera violenta el *Plantón*. El pueblo sale a la calle a denunciar la política represora en contra de organizaciones sociales, campesinas y sindicales que Ulises Ruiz lleva a cabo desde su llegada al poder. El pueblo de Oaxaca encuentra en la APPO (Asamblea de los Pueblos de Oaxaca) el espacio donde exigir todos aquellos derechos de los cuales se les ha privado: *Megamarchas* de 800.000 personas, 14.000 mujeres ocupan

las instalaciones del canal 9 de TV y estudiantes universitarios toman Radio Universidad socializando de esta manera el mensaje de la APPO. El movimiento está constituido por unas 300 organizaciones sociales: organizaciones comunitarias, comunidades, barrios, colonias, municipios, organismos civiles, sindicatos...

Existe un trabajo sucio por parte de Ulises Ruiz para desarticular al movimiento que poco a poco va creciendo y consolidando la organización ciudadana. Hay intentos de desacreditar al movimiento acusándolos de ser grupos radicales y vinculándolos a un tipo de guerrilla urbana. La APPO no exige solamente la retirada de Ulises Ruiz sino que de fondo se lucha para transformar el sistema político oaxaqueño.

En el año 2005, el EZLN dio a conocer la Sexta Declaración de la Selva Lacandona donde los zapatistas llaman a ▶

► México y al mundo para unirse en la construcción de un movimiento desde abajo y a la izquierda que se enfrente a las políticas neoliberales. Es en el 2006 y coincidiendo con la Campaña electoral de México que “*la otra campaña*” coge fuerza: los zapatistas se abren a otras luchas sociales mexicanas y preguntan, quieren conocer las experiencias de lucha de su país y del mundo.

A lo largo del 2006 se establecen encuentros con diferentes colectivos y organizaciones para aprender juntos y unir esfuerzos. Más adelante se realizan unas reuniones preparatorias de cara al encuentro de los pueblos zapatistas con los pueblos del mundo celebrado en enero y julio de este año con todos aquellos colectivos, organizaciones e individuos adheridos a “*la otra campaña*”. A partir de ahora: “*si nos tocan a uno, nos tocan a todos*” visualizado de una manera muy clara en Atenco y Oaxaca.

Violencia y represión

Todo esto coincide con el fraude electoral el 2 de julio del 2006 hecho que provoca mucha indignación dentro del partido de izquierdas (PRD) y de una buena parte de la sociedad mexicana que apoya a López Obrador organizando un *plañtón* multitudinario en el centro de México Distrito Federal quedando en evidencia la corrupción y la impunidad que se vive en México. La situación se hace más latente cuando estalla el conflicto magisterial en Oaxaca con el resultado de constantes violaciones y agresiones sexuales, 26 asesinatos, 64 desapariciones y 232 presos políticos detenidos arbitrariamente privados de comunicación y de información torturados física y psicológicamente. La Comisión Civil Internacional de Observación de los De-

rechos Humanos a través de su informe denuncia este trato vejativo y realiza una recopilación de más de 400 testigos denunciando la violación sistemática de los derechos humanos.

A través de la manipulación de los medios de comunicación, la criminalización y la represión el poder debilita a los movimientos surgidos tanto en Oaxaca como en Atenco y genera así un clima de miedo y confusión en la población. Pero a pesar de ello tanto la APPO como el “Frente de Pueblos en Defensa de la Tierra”, en Atenco, siguen resistiendo y organizando acciones de denuncia. El pasado mes de agosto se celebró el Juicio popular nacional contra Ulises Ruiz denunciando toda la represión que padece Oaxaca, Atenco, Chiapas y otras partes de México donde el sistema de justicia establecido en el país no garantiza una defensa imparcial a las víctimas las cuales cuando intentan denunciar, son perseguidas, fustigadas, amenazadas y asesinadas debido a la impunidad reinante. En el Juicio se recogieron todas las pruebas y testigos, se analizaron los elementos recopilados y el Tribunal Popular emitió la resolución final.

Este juicio será itinerante y estará presente en diferentes puntos del país para recoger más pruebas y testigos de estas violaciones. Los casos serán presentados ante varias instancias internacionales como la Comisión y la Corte Interamericana de Derechos Humanos.

La puesta en libertad sin cargos de los cuatro catalanes detenidos ilegalmente este agosto pone en evidencia la constante vulneración de los derechos humanos y cuestiona la transparencia de las intervenciones policiales.

La lucha y resistencia zapatista

En este marco de violencia el pasado mes de julio asistimos a la celebración en tierras zapatistas del “segundo encuentro de los pueblos zapatistas con los pueblos del mundo” que unió a más de 2000 personas. Los zapatistas de una forma clara y sencilla explican el proceso en la construcción de su propia autonomía como pueblos indígenas donde desde la creación de los consejos autónomos, caracoles y las Juntas del Buen Gobierno (JBG) en el año 2003 han crecido en su resistencia y dignidad como pueblo. Están construyendo una sociedad abierta, colectiva, organizada, participativa y justa donde es posible otro mundo y donde, a pesar de las dificultades, siguen avanzando en la otra educación, salud, comercio..., creando más escuelas, clínicas y cooperativas en función de sus propias necesidades. La lucha de las mujeres zapatistas a lo largo de todo este tiempo es ya un referente, ellas, como mujeres indígenas, han padecido durante siglos los maltratos, el abuso y el olvido por su condición de mujer pero ahora su voz es fuerte, es escuchada, respetada y valorada. Ellas tienen su propio espacio y la libertad de decidir dentro de sus comunidades y como integrantes de los consejos o JBG escogidas democráticamente. El próximo mes está convocado el primer encuentro de mujeres zapatistas con las mujeres del mundo.

La presencia del MST de Brasil y organizaciones de Vía Campesina enriquecen un encuentro aportando su experiencia como movimiento, sus luchas transformadas en acciones colectivas y organizadas. Es desde esta conciencia de clase que tenemos que ser capaces de luchar desde nuestras realida- ►

► des creando red donde vivimos en colectivo y contra el mismo sistema capitalista.

En Chiapas hace 13 años que los zapatistas creen y hacen posible otro mundo con mucho esfuerzo, renuncia y paciencia. Ahora las comunidades zapatistas sufren la peor escalada de violencia y represión desde el año 1998. La situación es muy extrema y el objetivo de tales agresiones es la de acabar con

el movimiento mediante la entrada del ejército, arrebatar a las bases de apoyo zapatistas su medio de autogestión y autonomía, la tierra, y de esta manera abrir el camino a las inversiones de las empresas nacionales y transnacionales para privatizar y explotar sus riquezas. Pero el pueblo indígena resiste y su voz ha sido escuchada en el primer encuentro de pueblos indígenas de América celebrado del

11 al 14 de octubre en el pueblo de Vicam, territorio de la tribu Yaqui.

México despierta pero las heridas son muchas, profundas y recientes. Hay mucho miedo, la gente está cansada. La resistencia es muy dura en Oaxaca, en las comunidades zapatistas..., pero la voz de los sin voz aún no se apaga y el otro México sigue luchando con rebeldía y dignidad.

Cada dia és Nadal

El misteri del Nadal viscut des del Congo

ROSER MORERA, RELIGIOSA
TEXT FACILITAT PEL GRUP POBLE-SEC I, ZONA BAIX LLOBREGAT

Jesús optà per ser pobre, petit... Però la seva opció és extraordinària, sublim..., és el camí que el portà vers nosaltres, ver la humanitat, el camí dels pobres de Jahvè, camí que Ell volgué prendre per arribar al nostre cor. És solament despullats de les nostres ambicions i desigs de posseir que entrem en el terreny misteriós de l'absolut..., de l'únic necessari, del Déu que ens omple el cor d'alegria, de pau i d'amor.

I quin és el nostre caminar en el Congo? La nostra marxa és molt lenta... Caminem a pas de "tortuga"; no en va la tortuga "koba" és el tòtem (símbol) de moltes de les tribus. Camí fet a les fosques, terra a terra, però sempre pensant que és un pas endavant.

Mentrestant, el Congo segueix sent, més que mai, el punt d'atracció de molts homes del planeta que busquen les riqueses de la natura que condueixen al poder i la dominació: l'or, els diamants, el coltan, l'urani, el coure, el cobalt, la fusta..., riqueses que no paren d'atreure l'ambició de les grans potències i multinacionals de llocs i races diferents. I així es desenvolupa una nova classe

social feta de gent sense escrúpols i traficants que treuen profit, fora de la llei, i deixen el poble en el seu caminar a les fosques i la misèria. Contractes dits "lleonins" per la seva envergadura... Ara és el despertar dels pobles de l'Est. S'espera l'arribada de 20.000 xinesos en uns projectes de carreteres, vies fèrries i propostes que fan somniar... Es diu que serà un desenvolupament d'altre estil i eficàcia, amb relació el que ha donat fins ara l'Occident, que no ha arribat a res.

Fins ara els petits mengen les engrunes quan les troben, i tot el jovent segueix somiant que un dia viatjaran cap a Europa i Amèrica fugint de la misèria, en veure les imatges insòlites de la televisió i els progressos de la comunicació.

La nostra comunitat de la Companyia Missionera del Sagrat Cor de Jesús, la majoria ja congolese, som un petit signe enmig d'aquest immens país, en les diòcesis d'Idiofa i Kinshasa. Unes en plena selva, les altres en aquesta gran ciutat que no para de créixer (vora nou milions d'habitants), però amb una gran mancança de les estructures més bàsiques: aigua,

llum, clavegueram, sense transports públics, i on, paradoxalment, circulen els cotxes i tot terrenys més luxosos del món en mans d'uns privilegiats que disposen de tot.

Aquí seguim, curant, educant, acompanyant, escoltant i atenent tantes i tantes famílies, joves i infants, en la pobresa i la malaltia... I nosaltres aprenem cada dia, de la seva fortalesa i agraïment, de la seva senzillesa i sociabilitat. El nom de Déu està sempre en els seus llavis i saben compartir la fe i l'esperança en un Déu que els estima. Ho expressen així: "Nzambe alingi biso mingi" (Déu ens estima molt). És com la pregària final de cada retrobament. No és estrany que Jesús s'enamorés del cor dels petits i pobres i volgués fer estada entre ells.

Que Nadal sigui per tots nosaltres un viure la senzillesa, la pau, la pobresa, la serenitat i l'abandó en les mans de Déu, enmig d'aquest món tan agitat i desorientat... No hi ha altre camí per trobar-lo.

Una abraçada ben forta a tants bons amics i tot el nostre agraïment per la vostra fe i ajuda missionera.

L'Església invisible

MERCÈ SOLÉ
GRUP POBLENOU III- ZONA DEL BESÒS

La nota de la Conferència Episcopal Espanyola sobre les eleccions ha alarmat molts cristians, com, d'altra part, ja era previsible. La veritat és que la primera reacció és dir ben alt que els bisbes només són una part de l'Església, i que els cristians normals en general pensem i actuem d'una altra manera, gràcies a Déu. I que molts, com ara l'ACO, volem una Església dialogant i alliberada del poder temporal i que visqui dels seus propis recursos, sense privilegis. El problema és que només s'ha sentit la veu dels bisbes i les seves reaccions.

Poder i autoritat no són el mateix

Tota aquesta situació m'incomoda força. D'una banda, perquè em sap greu constatar que la jerarquia eclesiàstica va per uns camins que a mi em semblen llunyans i poc evangèlics. I no s'adona que, entre els cristians, potser té el poder de decidir, de formar, d'instruir, d'erigir-se en portaveu, però cada vegada té menys autoritat real i reconeguda dins i fora de l'Església, ja que va perdent credibilitat. El to i el llenguatge dels bisbes no connecta gens, si més no, amb les dificultats i preocupacions de la gent del meu voltant. De fet, el problema no és tant que ens resulti incòmode o desagradable pertànyer a un col·lectiu amb mala premsa, sinó que per a molta gent aquesta imatge és un fre, un vel que en lloc de "revelar" Déu l'oculta.

Comunicar bé costa

L'Església de base solem ser gairebé invisibles. A l'ACO mateix hem expressat sovint la necessitat de donar a conèixer

la nostra veu, però això té un problema: costa molt ser prou àgils per donar una resposta contundent i alhora participativa. Quan hem aconseguit reunir-nos per respondre a una qüestió mediàtica, els diaris ja han deixat de parlar-ne fa dies. I potser un altre problema és que només solem parlar com a resposta a la intervenció d'altres, els bisbes en aquest cas, però no acostumem a comunicar allò més valuós que fem en positiu i per iniciativa nostra. Tirem de vegades de manifest, cosa que està bé, però que em sembla avorridíssima, bàsicament perquè sol ser més aviat una declaració d'intencions, i no tant el testimoni que ens agradaria que fos.

Només ven el "freakisme"?

Als mitjans de comunicació els agrada "fer sang", és a dir, agafar el rave per les fulles. Exemple: quan va morir Joan Pau II, una grandíssima part dels cristians entrevistats, fotografiats, gravats, eren del gènere "freakie", i com més, més salsa i millor. No interessen la prudència ni l'equitat ni la complexitat ni l'anar fent des de la senzillesa. Sense declaracions estripades continues sent invisible. Comprometre's a favor de la gent, participar en la vida col·lectiva, ser uns bons pares o mares o fills no es nou, no és espectacular, no ven. I nosaltres tampoc som del gènere de posar-nos medalles ni d'aparentar el que no som davant dels mitjans de comunicació, perquè creiem que això no és honest, per més que sigui l'estratègia, per exemple, dels partits davant les eleccions. Som seguidors de Jesucrist, però jo no em veig gaire amb cor de pontificar sobre res, sí d'intentar do-

nar raó de la meua fe o d'explicar-me sense pretensions de ser cap model per a ningú.

De la jerarquia a l'Església, de l'Església a totes les religions

I finalment veig una altra dificultat: sovint el nostre entorn no està gaire disposat a escoltar-nos o senzillament a veure'ns. Els més crítics, quan senten els bisbes, solen identificar Església i jerarquia i carreguen contra l'Església oblidant els cristians que coneixen i el fet que aquests no només pensem en moltes coses com ells sinó que estan compromesos en les mateixes tasques; obliden també el paper socialitzador i acollidor que fan sovint les nostres comunitats... Pot més la imatge que transmeten els mitjans de comunicació que la realitat que tenen al davant. I quan es tracta d'entitats o de partits fan declaracions sobre el tema, però difícilment ens pregunten què en pensem als associats o militants que diem ser cristians. La reacció sol ser visceral i carrega no només contra la jerarquia catòlica, sinó contra les religions (potser el fonamentalisme islàmic n'és tan responsable com el catòlic) i relega, com fa un cert laïcisme, la religiositat exclusivament a l'àmbit privat, de manera que dins del mateix sac s'hi acaba incloent també tota la cultura popular sovint indistinguible de la cultura religiosa. Aquesta mena de reduccionisme que no fa matisos ni distincions és una mena de signe dels temps que corren. Si això passa amb els cristians, tan arrelats al nostre país, ¿què ens deu passar amb els musulmans, per exemple, blanc molt més fàcil de prejudicis? ▶

Ara ja no hi creiem pel que tu dius...

MARIA DEL CARME SANTAMARIA
GRUP PUJÓS XII - ZONA BAIX LLOBREGAT

*Aportació feta a l'estudi d'Evangeli del 24 de febrer de 2008
Text treballat Jo 4,4-15.19-26.39-42*

A l'últim comitè de zona se'm va demanar que preparés un testimoni. L'aspecte sobre el que se'm convidava a reflexionar és el següent: "arribes a la fe perquè algú t'hi ha iniciat, però és en un cert moment que passes d'això a CREURE perquè així ho decideixes tu".

La primera pregunta que em faig és: qui m'ha convidat a la fe, al llarg de la meua vida? Els primers que em vénen al cap són la meua família.

Vinc d'una família obrera, de pares i avis emigrants, que van venir a Catalunya fa més de quaranta anys per lluitar i millorar la seva vida i la dels seus fills. Quan hi penso, veig que ells no m'han transmès la fe a través de les seves paraules ni tampoc amb la seva participació en l'església. Inclús recordo comentaris de la meua àvia criticant l'actuació de molts capellans durant la guerra civil en

terres andaluses o les amargues vivències de la mare en relació amb la seva infantesa interna amb monges.

Repensant la vida a casa, m'adono que sí que m'han transmès uns valors i una forma de fer que actualment valoro com a cristians: l'esperit de sacrifici, creure en l'altre i fer-li costat en tot moment, donar sense demanar res a canvi, la importància de la persona per sobre de les coses materials, la força que dona estar units en moments difícils... Tots aquests elements i molts altres ja els havia viscut quan amb catorze anys vaig pujar per primer cop a unes colònies de la JOC.

I és a la JOC on vaig continuar descobrint un estil de vida concret; amb un nou element: la referència propera d'un Jesús amic, que acompanya i qüestiona, que motiva i exigeix. Aquesta nova vivència a poc a poc va anar donant sentit a totes aquelles campanyes reivindicatives de la JOC, als estudis d'evangeli dels diumenges, a les

llargues reunions d'iniciadors, a les responsabilitats preses...

No sé definir el moment en què vaig passar de ser convidada a seguir Jesús per altres a decidir per mi mateixa que volia seguir-lo per opció. El que sí que tinc clar és que en aquest procés han estat decisives les aportacions de vida i de fe que he rebut dels altres i també alguns moments molt intensos que he viscut com a cristiana: el casament, l'embaràs dels bessons i el seu bateig, l'enterrament de l'àvia... En cadascun d'aquests fets he reflexionat i he implicat l'equip d'ACO, amics i família en el meu projecte personal i he sentit la fe d'una forma molt intensa. I crec que això ha suposat per mi un important creixement personal.

Actualment sóc responsable d'equip de l'ACO, i és des d'aquest compromís i des de les meves limitacions (falta de reflexió personal, dificultat per buscar moments per quedar amb la gent, etc.) que tinc fe en un món millor, en l'arribada del Regne de Déu ara i aquí.

► Si més no, provar-ho

Jo acabo per pensar que més val anar fent feina i intentar centrar-nos en la gent més feble, sense deixar de "sortir de l'armari" eclesialment parlant i d'intentar explicar la complexitat de les coses sense protagonismes innecessaris. Crec que convindria que l'ACO donés respostes més àgils a les

notícies quan aquestes es produeixen. Segurament això comportaria renunciar a un consens absolut i ens exposaria a posarnos de peus a la galleda. Però voldria dir que estem vius i disposats a equivocar-nos, cosa molt sana. I crec que la gent amb ganes d'escoltar, tindria l'ocasió de fer-ho, i els militants de base ens sentiríem reconeguts en una

veu col·lectiva d'Església i podríem gaudir d'un cert suport per argumentar, allà on som, allò que de vegades volem dir però que no sempre aconseguim expressar. Amb els mitjans de comunicació potser no ens n'acabarem de sortir, però amb la gent més pròxima intentarem almenys ser sal de la terra. I que Déu hi faci més que nosaltres.

Baby Down, la nina amb síndrome de Down

PAQUITA MONTANER, METGESSA
GRUP POBLENOU III-ZONA BESÒS

Fa unes setmanes, els mitjans de comunicació es feien ressò d'un informe de l'Agència de Salut Pública de Barcelona en què es diu que el nombre de naixements de nens amb la Síndrome de Down (SD) ha disminuït en un 70% a Catalunya. El mateix informe indica que, del total de casos de SD diagnosticats durant el primer trimestre de l'embaràs, només un 4% segueixen el curs

s'estudia el cariotip, és a dir, les característiques dels cromosomes de l'embrió. D'aquesta manera es poden detectar amb molta fiabilitat les anomalies cromosòmiques i, en particular, la trisomia del cromosoma 21 que és la causant de la SD. En cas de detectar alguna anomalia s'ofereix a la dona la possibilitat legal d'avortar.

Jo sóc la mare de l'Andreu, un noi de vint-i-sis anys amb

futbol. Va a veure els partits amb els amics al bar de sota casa. Quan s'acosta algun partit del Barça sempre troba algun veí pel carrer que li parla del Barça. Compra el diari *Sport* i segueix les transmissions d'en Puyal.

És un fan de l'Antoni Bassas i de Catalunya Radio. Gràcies a ells ha après a interessar-se pels temes d'actualitat. Sap on és Moçambic, què és el canvi climàtic i està assabentat dels problemes de l'arribada de l'AVE a Barcelona. Va gaudir molt un dia que va anar als estudis de Catalunya Radio i va coincidir amb en Quim Monzó. Busca a Internet informació sobre l'emissora i els programes que emet.

Malgrat que no afina ni una nota, té una gran sensibilitat per la música. Tot tipus de música, des del rock a l'òpera i la música simfònica. És espectacular veure com s'ho passa bé quan va al Liceu (fins i tot escoltant Wagner!).

Des de fa un any treballa a mitja jornada en una pizzeria, amb contracte laboral indefinit. Està plenament integrat en el món del treball i té molt bona relació amb els companys de feina; que per cert són d'orígens, races i llengües molt diversos. La seva incorporació al món laboral ha provocat uns canvis en la seva personalitat espectaculars. Recentment ha començat una relació amb una noia, ell diu que té nòvia.

No voldria, amb aquesta descripció, oferir una visió idíl·lica ni de l'Andreu ni de les persones amb SD. La seva vida i la nostra no han estat senzilles. D'altra banda, la SD pot

normal de l'embaràs. Això és degut al fet que des de fa uns quants anys s'aplica un cribratge universal per a la SD. Aquesta prova es practica a totes les dones embarassades entre les setmanes 12 i 14 de gestació, amb independència de l'edat i altres criteris de risc, per valorar el risc de tenir un fill amb SD. Atès que aquest cribratge té una taxa relativament alta de falsos positius, si el resultat de la prova és positiu s'ofereix a la dona la possibilitat de practicar-li una amniocentesi. En aquesta prova, a partir de les cèl·lules del fetus presents en el líquid amniòtic,

SD. Malgrat que és ben conscient de la seva situació, l'Andreu és molt feliç, ho veu tothom i ell ho expressa sovint amb el seu llenguatge limitat. És alegre, transmet alegria i anima l'ambient allà on és. Té una família que l'estima i li fa costat. Té amics, molts amics, de totes les edats i condicions. Tothom qui el tracta acaba apreciand-lo (amics nostres, dels seus germans, de la família, veïns, botiguers i vellets de barri, gent de la parròquia on durant uns anys ha fet de sagristà, indigents...).

És un gran culer, segueix totes les lligues i campionats de

► comportar problemes físics i psíquics que limitin de forma molt severa la vida de les persones afectades. Però, entre les persones que no tenen la SD també n'hi ha que no tenen sort ni possibilitats de desenvolupar una vida "normal". N'hi ha que estan afectades per altres discapacitats físiques o intel·lectuals. N'hi ha que pateixen malalties, algunes des del naixement, altres que apareixen després. Hi ha delinqüents, persones conflictives, addictes a drogues, inadaptats, etc. Però, per això, no els privem pas de viure.

Reprement el fil de la notícia ressenyada al començament d'aquest article, penso que d'aquí a uns quants anys ja no existiran persones amb la SD i les que visquin (perquè s'hagin "escapat" del cribratge o per decisió dels pares) seran tan minoria, que tornaran a ser uns éssers estranys. Tots els esforços fets els darrers anys perquè les persones amb discapacitats intel·lectuals assoleixin la màxima autonomia possible i s'integrin en la societat perdran la seva continuïtat. Penso en els

esforços fets per les famílies, els educadors i les entitats que treballen donant suport a les persones discapacitades. Penso també en l'esforç fet per les administracions, que encara que poc generós, també hi ha estat. Però sobretot, penso en l'esforç fet per les pròpies persones amb SD o amb qualsevol altra discapacitat. És difícil que puguem valorar el que els ha costat aconseguir que individualment i com a col·lectiu hagin arribat a la situació actual.

Davant d'aquesta situació em formulo algunes preguntes:

El fet de poder diagnosticar la SD en fase prenatales, ens autoritza a privar a aquestes persones de viure? Per què no volem que existeixin? És que ens molesten? Ho fem per elles o per nosaltres? Ens fa por la feina que requereix la promoció d'aquestes persones?

Què farem si un dia podem conèixer el gen de la delinqüència, el del càncer, el de la lletgesa, el del mal humor... Privarem de néixer a totes les criatures que ho facin amb "una etiqueta" de dificultat?

Amb raó ens sentim cofois dels esforços (científics, polítics, econòmics, etc.) que es fan per evitar l'extinció d'algunes espècies d'animals o plantes. D'altra banda, estem fent esforços per extingir el col·lectiu de les persones amb la SD. Com s'entén tot això?

El passat dia de Reis, *El Periódico de Catalunya*, en un article titulat "jugar amb la realitat", entre altres coses, parlava de la Baby Down, una nina amb els trets característics de la SD. Segons l'autor de l'article, aquesta joguina està pensada per promoure entre els infants la tolerància envers les persones amb SD. Com explicarem a aquests infants que molts nadons amb SD no arriben a néixer?

Volem controlar el curs de la humanitat, però no podem. No seria millor que, enlloc d'esforçar-nos a eliminar el que ens molesta, ens esforcéssim a entendre i valorar la diversitat, la feblesa, la contrarietat, l'esforç?

Publicat a L'Agulla 58, febrer 2008

Atenció, proposta!

Amics i amigues:

Partint de la realitat del nostre fill, l'Andreu, un noi de 26 anys amb la síndrome de Down, fa temps que ens plantejem la possibilitat que persones amb alguna discapacitat intel·lectual puguin fer revisió de vida. Ell mateix en diverses ocasions, ens ho ha demanat. Si a poc a poc, les persones amb discapacitats han anat assolint la integració en molts àmbits de la vida (l'escolarització, l'esplai, el treball...), per què no intentar-ho amb la revisió de vida? Si molts d'ells han fet la comunió i s'han con-

firmat, la revisió de vida podria ser una bona eina per ajudar-los a viure la fe com a persones adultes.

Segurament que no és un objectiu senzill. Trobarem dificultats com ara la capacitat limitada per expressar vivències i sentiments o la diversitat de nivells intel·lectuals. Però, si ho pensem bé, això també passa en els nostres grups de persones "normals". D'altra banda, com que no tenim cap fita prefixada, qualsevol avenç seria significatiu.

Si hi hagués un cert

nombre de joves interessats, que poguessin trobar-se amb una certa periodicitat, nosaltres intentaríem animar un grup i, a poc a poc, miraríem de fer camí.

Si hi esteu interessats o coneixeu algú que hi pugui estar, feu-nos-ho saber. Ens podeu telefonar o enviar un correu electrònic:

Telèfon de casa: 932 252 375

Ramon: mòbil 639 116 276
e-mail: compano@ub.edu

Paquita: mòbil 667 831 613
e-mail: 12657fmb@comb.es

Monges

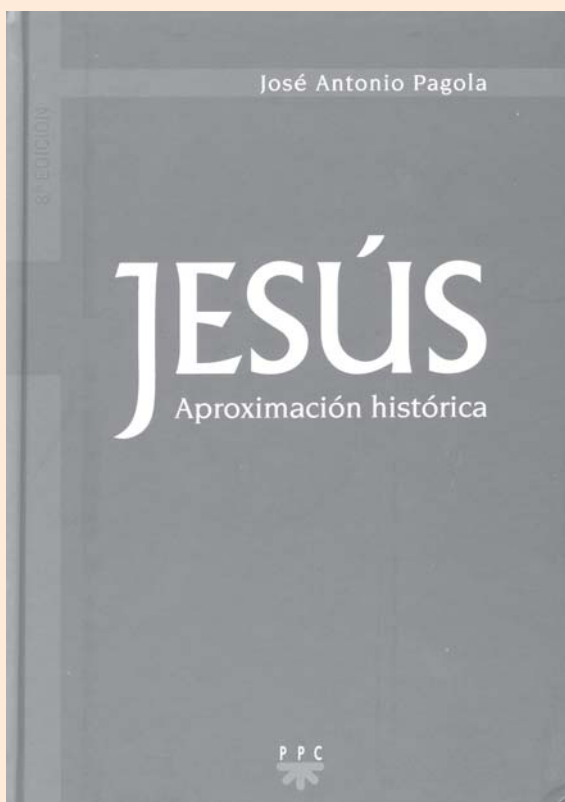
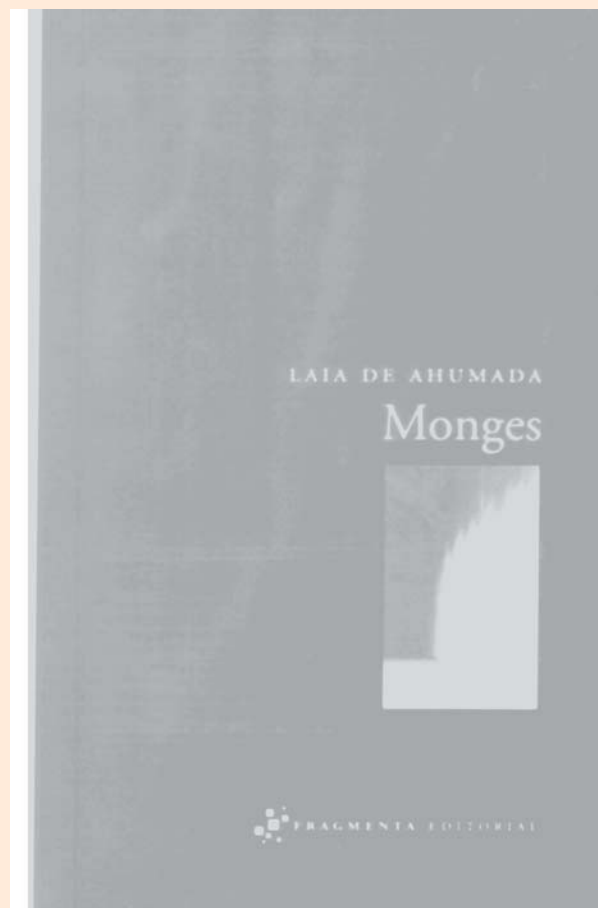
Laia de Ahumada

Barcelona, Fragmenta Editorial, 2008

Aquest llibre pretén trencar la imatge estereotipada que es té de les monges per tal d'acostar-nos a la riquesa i diversitat que viuen totes i cadascuna. Vol mostrar el que viuen vint monges catòliques que es mouen en diferents àmbits: l'ensenyament, l'acollida, el món de la marginació, la contemplació, el diàleg interreligiós..., amb una única característica comuna: que són dones, dones singulars, fidels a un desig profund que les fa viure amb plenitud...

La vida d'aquestes dones és la crònica de tota una època que ha experimentat grans canvis; tot i els quals, però, la jerarquia de l'Església ha mantingut l'estructura patriarcal. Les entrevistades, que responen a la pregunta "Quin és el teu desig profund?", són el testimoni de persones entusiasmades en la recerca d'un anhel que dóna sentit a la vida.

No és una casualitat que una de les religioses entrevistades és consiliària de l'ACO i una altra ens va venir a parlar a la darrera jornada de formació.

Jesús. Aproximación histórica

José Antonio Pagola

Madrid, PPC, 2007

L'autor fa un gran esforç d'investigació i de divulgació per donar a conèixer qui hi ha a l'origen de la nostra fe cristiana: Qui va ser Jesús? Com va entendre la seva vida? Quina alternativa va voler aportar amb la seva actuació? On rau la força de la seva persona i l'originalitat del seu missatge? Per què el van executar? Com va acabar, el que havia emprès?

Convençut que Jesús no és propietat dels cristians i que continua sent una bona notícia per als homes i dones d'avui, l'autor ha procurat acostar-se amb tot el rigor que ha pogut a la persona de Jesús a partir de l'estat actual de la investigació tant sobre Jesús mateix com del seu context social, econòmic, polític i religiós.